

16603

Dys. 7371

OP DE

VRIENDSCHAPSVERBINTENIS

TUSSCHEN DE

KROON VAN FRANKRYK

EN DE

R E P U B L I E K

DER VEREENIGDE

N E D E R L A N D E N ,

ONDER

LODEWYK DEN XVI.

GEVIERT TE UTRECHT DEN 23.
FEBRUARY 1786.

Te UTRECHT,
By B. W I L D.
1786.

OP DE
VRIENDSCHAPSVERBINTENIS
TUSSEN DE
KROON VAN FRANKRYK
EN DE
REPUBLIEK
DER VEREENIGDE NEDERLANDEN
ONDER
LODEWYK DEN XVI.

GEWERD IN VERCOHT DEN 23
FEBRUARY 1783.

W. UTRICHT,
BY B. WILD,
1783.

OP DE VRIENDSCHAPSVERBINTENIS
TUSSEN DE
KROON VAN FRANKRYK
EN DE
REPUBLIEK
DER VEREENIGDE NEDERLANDEN
ONDER
LODEWYK DEN XVI.

—
Geluk, myn Vaderland! gy voelt uw hoop herleeven!

Een blyder dageraad verryst in 't eng verschiet.

De Vryheid juicht, terwyl haar haaters gynzen, beeven,

Nu Frankryk haar zyn Vriendschap biedt.

* * * *

Geen Reiziger werd ooit, in Lybies zandwoestynen

Door roovers uitgeschud, zo onverwacht gered

Als Neêrlands maagd, vertrappt door vrienden, reeds aan 't kwynen,

In tyds aan 't wreedst verraad ontzet.

A

* * * *

De tuin der Vryheid, slegt bewaakt, voor 't over klimmen
 Verlaagd of neêrgehakt, voor iedre Roofharpy,
 Tart nu, hersteld, bewaakt van buiten, 't nydig grimmen
 Van vreemde of eigen dwinglandy.

* * * *

't Schynheilig Albion, uit Nyd op elk gebeeten,
 Wier roem of voorspoed hem te zeer in de oogen stak,
 Mogt, roof- en plunderziek, den vriend van Neêrland heeten,
 Als hy verbond en eeden brak;

* * * *

Zyn schraapzucht, veel te lang door Neêrland ondervonden,
 Door aterlingen zelfs in vriendschapschyn gevoed,
 Zal niet meer straffeloos de vrye Koopvaart wonden,
 Door Nyd en trotschen overmoed.

* * * *

De vrye Maagd ziet nu op nieuw haar voorspoed ryzen:
 Zy vindt in LODEWYK een steun en bondgenoot,
 Die, schoon te leur gesteld, door gunst op gunstbewyzen,
 Voor haar zyn hart en schat ontfloot.

* * * *

Zo leert men in den nood de vriendschap onderscheiden
 Van schraapzieke eigenbaat en huichelend vernis:
 De Brit zal nu niet meer ons met den naam misleiden,
 Nu Frankryk toont wat vriendschap is.

* * * *

Gewis had niet zyn trouw onze al te traage boden
 In 't grootst gevaar voor uit gestreefd, 's Lands magt,
 Door oost en west verspreid, waar nooit den ramp ontvloden,
 Dien roofzucht haar te sineeden dagt.

(4)

* * * *

Eufatius alleen kan deeze waarheid staaven;

Daar bleek, zo immer, 't merk van edelmoedigheid.

Den naam van held BOULLÉ zy in het hart der braaven

Een eeuwige eerzuil toebereid!

* * * *

't Gefolterd Nederland waar voor den schok bezweken,

Die haar bedreigd werd door Germanjes overmagt,

Had Loodwyks vriendschap haar niet in dien nood gebleken;

Die haar den Vrede en Vryheid bragt.

* * * *

Juicht dan, bataven, juicht! dees Vriendschap zy u heilig.

Op haar beruste 't heil van dit Gemeenebest!

Zy zy de steun waar op voordaan de Vryheid veilig,

Onwrikbaar, blyv' gevest.

(5)

* * * *

Zy zy voordaan den schrik van dwingende Aterlingen

Wier hebzucht naar het zweet van Neêrlands burger dorst.

Of wie haar 't dierbaarst pand, de Vryheid, zoek' te ontwringen,

Gevoed aan Neêrlands borst.

* * * *

Gewis dit trouwverbond voorspelt ons niets dan zegen.

De Vryheid zelve juicht op dees haar vreugdedag:

Zy schynt thans meer dan ooit tot Utrechts heil genegen,

Die aan dit werk den grondsteen lag.

* * * *

Leende elk aan haare taal, de taal der Vryheid, de ooren,

Tot heil voor 't algemeen dat ons dees feestdag spelt,

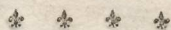
Ligt zou men uit haar mond de gulden lesfen hooren,

Waar door 's Lands welvaard werd herfeld.

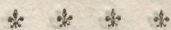
A 3

Komt, edel Vryheidskroost! bataafsche dischgenooten!
„ Hoort gy wat deeze dag, dees band, ons schenken moet;
Wat bron van duurzaam heil voor Utrecht wordt ontsloten,
Zo zy haar waarde kennen doet.

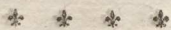
„ Myn Kroost"! (dit is de taal der Vryheid) „ Utrechts braaven!
„ Op wie myn hoop zich vestte in myn onzekerst lot,
„ Uw deugd, uw moed, erkende en zocht myn milde gaven,
„ Tracht dan ook naar heur waar genot!

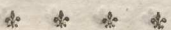
„ Gy hebt het eerst voor my het yvervuur doen blaaken,
„ Uw moed ontrukte u reeds aan de al te slaafsche boei:
„ Zoudt gy uw Vryheidszucht dan nu ten halven slaaken? —
„ Neen, dat ze allengs in yver groei!

„ Ik heb met Lodewyk den naauwsten band gefloten,
„ Op dat ook gij daar van de vrugten plukken mogt:
„ Geeft dan op nieuw een blyk aan al uw landgenooten
„ Dat gy de waare Vryheid zocht.

„ Myn zoonen! laat dees band u dan tot yver noopen.
„ Vereenigt u op nieuw en maakt uw handen sterk!
„ 't Gaat vast, de tweedragt loert en zoekt slechts naar een open,
„ Op dat ze in 't eind uw val bewerk'!

„ Dat elk van u, waar 't ooit 's Lands duur herkgren rechten,
„ Het recht der Vryheid geld, in moed Capellen zy! —
„ Wordt nooit, om lief of leed, van Vryheidszoonen, knegten
„ Van de afgeworpen Dwinglandy.

* * * *

„ Houdt met vereende moed, als dappre Bato's Zoonen,
„ De wapens in de vuist, ten schrik voor 't snood geweld.
„ Eerst dan zult ge u met recht 't vertrouwen waardig toonen
„ Dat Frankryk in uw Vriendschap stelt.”

* * * *

Zo sprak de Vryheid, die myn zangster wou belonken.
Myn Vaders! Broeders! dien dees Vriendendisch vereent,
Moet niet heur taal het hart, hoe lauw en koel, ontvonken,
Van elk die 't met de Vryheid meent?

* * * *

Komt, dat de nieuwe band ons dan op nieuw vereene!
De Vryheid zy de leus die ons te famen bind!
Dat elk zyn kracht ten steun der heilryke eendragt leene,
En hem verplet die tweedragt mint!

J. VAN MANEN, ADZ.

OP DE
HEUCHLYKE VEREENIGING
DEZER
NEDERLANDEN
MET
FRANKRYK;

Gesloten den 10. November des jaars 1785.

Kreeg Neêrlands Koopvaardy een schok,
Toen 't Britsche Ryk haar 't recht der Vrye Zee betwistte;
Toen Volkshaat, aangestookt door wrok,
Reeds onzen ondergang in 't Parlement besliste:

Der Belgen kloek- en dapperheid,
 Van ouds te recht geducht, en onlangs nog gebleken
 Door Zoutmans moed en krygsbeleid,
 Deedt heerschzucht kort daar na op laager toonen spreken;
 En waarlyk had men niet by tyds
 Den fieren Leeuw geboeid aan eenen slaaffchen keten,
 Soms had hy, schoon ten trots des nyds,
 Het lang beraamde doel geheel van één gereten.
 Dan 't zy voor Neerland eers genoeg,
 Dat gansch Euroop gewaag' van Doggerbankfche Helden,
 Wier moed den stouten Brit verjoeg,
 Die 't Vry Gemeenebest op nieuw in achting stelden;
 Genog dat Frankryks edle Vorst
 Ons weiflend Oorlogslot manmoedig heeft gefteven;
 Ja zelfs bykans alleen getorscht,
 En 't kostbaar Oost en West om niet te rug gegeven.

Een tweede duistre Staats-Orcaan,
 Uit een fikdonkre nacht van hebzucht voortgekoomen,
 Deedt ons op nieuw beweegloos staan,
 En reeds voor have en erf, voor lyf en leven fehroomen;
 't Was Jozeph, wien het Duitfche Ryk
 Als Opperheer erkent, die ons de zwarte wolken
 Des Krygs op nieuw deedt zien, ten blyk,
 Dat overmagt het recht beflist der zwakfte Volken.
 Doch Neerlands eer gedoogde niet,
 Hoe zeer ook zulk een vlucht Pandouren haar ontfelde,
 Dat men den Keizer Meester liet,
 Der lang betwiste vaart op een gefloten Schelde.
 Een enkel fchot was toen 't gefchil;
 Een fchot alleen gedaan om Jozeph aantetoonen,
 Dat zich, schoon tegen dank en wil,
 Geen echte Batavier dus ongeftraft laat hooren.

Maar wat baat moed, als overmagt
 Der Volken Recht beflist, en alles wil doen buigen?
 De rede zelfs heeft dan geen kracht,
 Hoe sterk en klaar betoogd met wetten en getuigen.
 Doch wierd wel eer ons Vaderland
 Op 't onverwachtst geslaakt in woedende Oorlogs-vlaagen;
 Thans zag men ook tot onderstand
 Den Franschen Kroon-Monarch, als Redder, zich gedraagen.
 Een Vorst, die niet alleen met raad,
 Maar zelfs door een geschenk ons weder deedt verzoenen;
 En gaf, ten dienst van dezen Staat
 Een gift (wat grootsch bestaan) een gift van vyf Millioenen:
 Nog meer, hy boodt als Bondgenoot
 Zich aan, om in ons lot, 't zy lief, 't zy leed te deelen;
 Dus ziet zich Neêrlands Magt vergroot,
 En elk Bataaf kan zich met blyder uitzicht streelen.

Dus wierd, door 't magtig Albestuur,
 Uit nypende angst en wee ons grootst geluk gebooren;
 Dus wierd uit smeulend Oorlogs-vuur
 's Lands aanzien weêr hersteld, zoo goed als ooit te voeren.
 Dan welk een blyk van dankbaarheid
 Zal men dien Lodewyk ter weêrvergelding geeven?
 Den roem en eer? — welk onbescheid,
 Hy is reeds boven roem en eer te ver verheven!
 Wat is er dan voor ons, dat wy
 Hem voor zyn braave daên uit achting durven schenken? —
 Dat Hy ons steeds als Heilig zy,
 En wy, geheel gevoel, aan zynen Naam gedenken!
 Hy zy ons als een Lieweling,
 Wiens Ryks belang 't belang der waardigste Bataaven!
 Door banden van verëeniging,
 Tot aan den jongsten dag onslaakbaar blyve staaven!

Lang levee dus Vorst Lodewyk

Tot heil van zyn Geslacht, en ons, zyn Bondgenooten!

Lang groei en bloei het Fransche Ryk,

En zie met ons, kan 't zyn, den lof zyns Helds vergrooten!

M. MULROOL.

OP DE
HEUCHLYKE ALLIANTIE

VAN

FRANKRYK

EN DE VEREENIGDE

NEDERLANDEN

ONDER

LODEWYK DEN XVI.

Gesloten den 10. November 1786.

Toen 't roofziek Engeland de vlag der Staaten schondt,
En als een valsche vriend ons voor 't geweld deede bukken,
Was 't God, die Lodewyk tot onze hulpe zondt,
Om Oost- en Westerschat uit 's Rovers magt te rukken.

Die Vorst, die Neêrlands maagd het leven weder schonk,
Toen Albion haar zocht den laaſten slag te geeven:
Die, toen het oorlogſtuig in 's Keizers vuisten blonk,
Het zwaard des Dwingelands heeft in de ſchee gedreeven;
Die Vorst, van 't Lelyryk wordt Neêrlands Bondgenoot.
Geluk! driewerf geluk, gevryde Batavieren!
Men ſteun zyn watermagt door een gedugte Vloot;
En Hy ons oorlogs-heir door Frankryks krygsbanieren!
Heb dank, ô Deugdzaam Vorst! heb dank ô Menſchenvriend!
Uwe edelmoedigheid zal Neêrland nooit vergeeten:
En is er die u vloekt, dat ſnoode rot verdient,
Dat hen 't ontaarte hart wordt uit de borst gereeten. . . .
Dan neen! eens knaage hen het bitter naaberouw!
De Godheid heeft deez band met haare hand geklonken!
Dit grootsch ontwerp geſtaafd door onderlinge Trouw,
En Neêrland met den Vree de Vryheid weêr geſchonken.

J. B. VAN HAEFTEN.

BY GELEGENHEID
VAN HET
D R I N K E N
OP HET
G O E D S U C C E S

Van den aanſtaanden XXſten Maart.

Zal 't grootsch Verbond met FRANKRYK ons iets baaten,
Dan moet de VRYHEID hier geheel ook zyn herſield,
Ondanks een Dwingeland, ondanks de Aristocraaten;
Die beiden worden rasch door 's Burgers trouw geveld.
Ja, Vryheid! houd by ons onwrikbaar uwen zetel,
Steun door gantsch NEDERLAND op uwer Burg'ren trouw!
Dan zal geen Dwingeland, hoe ſchaamtloos, hoe vermetel,
Ooit graaven aan een ſteen van 't Vrye Staatsgebouw.

B

Dat UTRECHT dan eerlang een treffend voorbeeld geeve,
Dat de Achtbre stem des Volks niet strafloos word gehoond!
Dat 's Burgers dierbaar Recht, verdonkerd, weêr herleeve!
En de edle Burgervriend zich eeuwig zie beloond!

PAULUS BOSCH BOIS.

Es. Tempore.

